

TRTE

Časopis Društva Kerini & Stritarji

Uvodnik

Zunaj dežuje kot za stavo, mraz se tihotapi skozi priprta okna. In radijski napovedovalec je ravnokar "prijavil", da smo že nekaj dni v objemu poletja. Koledar oznanja že (šele?) 6. junij, sam pa se vsako jutro znova znajdem pred dilemo kot kakšna natančna oseba ženskega spola z retoričnim vprašanjem: "Kaj naj oblečem?" S svojim dodatkom: "da me na kolesu ne bo zeblo." Zadnjič mi je od mraza in hitrosti otrpnilo desno uho in iz nosa in ust se mi je kadilo!

No, zdaj se počutim že skoraj kot vremekar. Vedno bolj v uvodnike tlačim vremenske razmere in napovedi ... Mogoče me podzavestno skrbi, kaj bo s cvičkom, oprostite, mislil sem na trto, da ne bo nespo-razuma ...

Včasih in seveda tudi še danes kmetje, ki živijo od pridelkov ali prireje, stoično prenašajo sicer isto vreme, ki pa je za njih usodnejše kot za nas, ki gnezdimo v bolj zaprtih prostorih pred vedno prižganimi utripajočimi zasloni, da potem na pol slepi odmežikamo domov. Živimo pa drugačen čas: mi v mestu od ure do ure, od dneva do dneva, od ponedeljka do petka. Potem nastopi konec tedna, drugačen čas. Kmetje živijo bolj z vremenom, letnimi časi: pomladjo, poletjem, jesenjo ... Kakršnimi koli so že. Njihove "enote" so daljše in razmišljanje drugačno, načrtovanje dolgoročneje, recimo premočrtnejše. Komu je "lažje"?

Ne vem. Najbrž bi vsak ostal pri svojem, če bi ga vprašali, komu je lažje. Drugemu, seveda! Ampak verjetno bo držalo le eno, da moderni način življenja in prevladujoči ekonomski sistem pozabljata na naravo in trgata ljudi iz nje. Nekako se vsi skupaj skušamo vzpostavljati kot samostojni, neodvisni, nad naravo. Nihče pa seveda ni vprašal nje, kako sama gleda na našo samozaverovano slepoto in prevzetnost. Najbrž ne naklonjeno ...

Ne glede na to, ali imamo odprte dežnike ali ne, ali z neba dežujejo žabe ali uspičene prekle, Kerinov in Stritarjev nič ne ustavi! Skoraj štiri-deset (!) udeležencev se je združilo v avtomobilsko kolono, ki je majsko soboto v naskoku zavzela Adamovo pri Velikih Laščah, zaselek, ki je usodno povezan z našimi koreninami, kot trdi naš Janez Banič. Kako, si lahko preberete na notranjih straneh. V genealoškem debilu se zapolnjujejo zadnje bele lise, in če bo Janezu sreča v arhivih mila, bodo povezave jasne in dokumentirane!

Izlet je minil v dobrem razpoloženju in lahko je žal vsem, ki s(m)o manjkali ... Tudi o tem si pogledajte reportažo. In zatorej nikar ne zamudite našega naslednjega izleta, ki ga bomo organizirali prihodnje leto in bo, kot je že v navadi, zelo zanimiv in neponovljiv!

Skratka, ne ustavi nas nič! Zato prelistajte Trte in se kar začnite pripravljati na naše septembrsko srečanje. Prepričan sem, da vreme bo!!! ■

Vaš dežurni vremekar, Peter Povh

VSEBINA

- ⊗ Svetinovo – Stritarjeva svetinja
Janez Banič
- ⊗ Moji vtisi z izleta v Stritarjeve kraje
Stanka Strgar
- ⊗ Utrinki z izleta
Vida Kerin
- ⊗ Na praznovanju zlate poroke
Vidka Sotler
- ⊗ 50 let skupnega življenja Anice in Vikija Račiča
Darja Mandžuka
- ⊗ 90 let tete Anice
Irena Iskra
- ⊗ Poster: Z izleta na Stritarjevino
- ⊗ Sancta simplicitas
Simon Perko
- ⊗ Jože Colarič, direktor Krke – naš ponos
Uredništvo
- ⊗ Kako sem spoznal Andreja Stritarja
Andrej Stritar
- ⊗ Majda Povh prejela zasluženno priznanje
Uredništvo
- ⊗ Vabilo na piknik v Gadovo peč v soboto, 9. septembra 2006
Mirko Jančigaj
- ⊗ Ustvarjalni kotichek: Škatlica iz papirja
Daša Kerin Cerkovnik
- ⊗ Foto-utrinki z izleta
Miha Kerin
- ⊗ Zadnja novica

Svetinovo – Stritarjeva svetinja

Malo je slovenskih literarnih del, ki so me tako prevzela, kot me je Stritarjeva Svetinova Metka. Tu, v Trtah, seveda ne mislim pisati o umetniški vrednosti te zame vsekakor prelestne povesti, to so storili že mnogi literarni zgodovinarji in slovstveni ocenjevalci takoj po nastanku nekje leta 1866 in še večkrat kasneje – rad pa bi povedal, kako me je Josip Stritar s to povestjo pripeljal v svoj rojstni kraj in me prepričal, da raziskovanje Stritarjevega rodu ni samo smiselno, temveč tudi izredno zanimivo opravilo. Ko sem stal pred znamenito hišo na Svetinovem, to se pravi na Adamovem številka 8, in – kot nekoč Svetinova Metka – gledal proti Karlovinci, me je spreletela neka čudna mešanica tristoletne zgodovine Stritarjev in lepote, ki sem jo imel pred seboj. Trenutek osveščeno sti; kot da bi spregledal in pred sabo zagledal rajski vrt. To je najbrž tista rodovna sila, tista ljubezen, ki je

človeku vrojena in ki včasih plane na dan nenapovedana in nepričakovana, tako da te kar preplaši in jo moraš potisniti v podzavest, da bi lahko gledal z odprtimi očmi in z razumom doživljal lepoto, ki je pogrnjena pred tabo.

Ko sem začel v matičnih knjigah župnije Velike Lašče iskati naše prednike Stritarje, sem bil nemalo presenečen in – če povem po resnici – skoraj zmeden, ko sem prebiral podatke o njihovih rojstnih krajih in sorodstvenih povezavah. Kako ne bi bil, ko se najprej izkaže, da so Stritarji živeli v Podsmreki in v sosednji vasi Adamovo, potem pa še v Velikih in Malih Laščah, v Rašici, na Brankovem, na Ulaki in Podulaki, na Prhajevev, Hlebčah, v Hrustovem, Kukmaki, Grmu, Puščah, Opalkovem, na Veliki in Mali Slevici, v Dvorski vasi in bogve kje vse še. Danes jih najdemo – vsaj po telefonskem imeniku sodeč – samo še na Rašici, Prhajevev in na Veliki Slevici.

Sorazmerno hitro sem ugotovil, da naši – Koblar jim pravi obkrški – Stritarji izhajajo z Adamovega. Ampak Adamovo ... kje pa je to Adamovo? V rojstnih knjigah 18. in 19. stoletja piše Svetinovo, Škuljevo, Firman in ponekod tudi Adamovo. Vas je majhna, vsega enajst hiš, od prve do zadnje komaj da je kilometer razdalje, a hiše so posejane v štirih skupinicah, med katerimi ima Svetinovo najbolj dominantno lego. Zaselek Škuljevo sestavljajo tri hiše, ki so seveda sestavni del Adamovega, ampak v zemljevidu občine Velike Lašče so označene kot samostojno naselje. To niti ni presenetljivo, ker gre za turistično karto, presenetljiveje je to, da so Škulji kot samostojno naselje narisani tudi v Atlasu Slovenije (Ljubljana 1985 in novejše izdaje). Kar precej sem se namučil, preden sem našel našo Uršo Škulj iz Škuljev št. 3, čeprav sem jo imel ves čas pred nosom. Uradno je Uršula Škulj doma na Adamovem številka 3, Janez, skupaj z Uršo prvi Stritar na Brodu, pa na Adamovem 8 (danes 7).

Pisatelj Stritar je moral v svojih otroških letih doživljati Svetinovo nekako tako, kot sem jaz doživljal Stiihe, kamor so me pošiljali naprošati kakšne tabrharje (kajti telefona še ni bilo). Začaran grad, poln skrivnosti in nevarnosti. Kaj bi bilo z mano, samo če bi se z verige utrgal velik črni pes, ki se je zaganjal proti meni z divjim lajanjem. Vse smo prestali, ostala je pravljica.



Svetinovo

foto Miha Kerin

Hiša na Svetinovem, danes Adamovo 7, je sezidana z grobo klesanim kamnom. Videti je zelo stara, kdaj je bila sezidana, ne morem soditi. Vkopana je v breg tako, da je od spodnje strani videti enonadstropna, od zgoraj pa pritlična. V spodnjem, kletnem delu je hlev za živino in morda tudi svinjaki ali pa klet za poljske pridelke. Stopil sem v štal, ki je velbana in očitno zidana za kakšnih deset, dvanajst glav živine; zdaj so notri štiri dobro vardevane krave. Kakšen je bivalni del hiše, ne vem, ker mi ga ni uspelo videti. Na Svetinovem sem bil v zadnjih letih vsaj trikrat, a hiša je bila vedno zaklenjena, doma nikogar. Sosedje pravijo, da zdaj tam prebiva in gospodari en sam človek – Joško Vidmar – a ga je težko dobiti doma. Ob hiši stojijo še tri gospodarska poslopja, kozolec, drvarnica in verjetno kašča. Ta poslopja so

še vedno razmeščena tako, kot so jih leta 1825 vrisali v Franciscejski kataster (k. o. Ulaka). Kmetijski stroji – traktor, kosilnica in drugo – pa pokošena trava, velik kup nasekanih drv in na novo nasajena drevesca sadnega drevja pričajo, da tukaj gospodari skrben in za napredek dovteten človek. Dvorišča Svetinovo nima pravega – svet je tukaj le nekoliko prestrm – ampak razgled je izredno lep, posebno na jug proti Karlovinci. Še lepši je s polkrožne, kakšnih 20 do 30 metrov visoke vzpetine, kjer Svetinovo meji na zadnje adamovsko, danes tudi že opustelo, a nekoč zelo znano Firmanovo posestvo. Če si že na Svetinovem, se moraš na vsak način povzpeti na to s travo poraslo kupolo. Za plačilo lahko podoživiš navdušenje Svetinove Metke. ■

Janez Banič

Moji vtisi z izleta v Stritarjeve kraje

Še vedno se rada spominjam lepega sobotnega dne v maju, ko smo se tako lepo potepali po naši lepi Dolenjski. Rada se spominjam poti od doma proti Škofljici, mimo Turjaka, proti Rašici in Trubarjevi domačiji, lepe cerkvice in še lepšega razgleda z vrha Velikega Osolnika – svežega zraka in sonca.

Prijetno sem bila presenečena tudi v Velikih Laščah, ki so zelo urejene in prijazne. Še posebej so se mi v spomin vtisnila zanimiva imena ulic in trgov (Levstikov trg, Krpanova pot, Stritarjeva ulica, Trubarjeva ulica, Rimska ulica, Pod lipami itn.). Na tak izlet bi želela popeljati vso svojo družino. Upam, da se bo to nekega dne uresničilo! ■

Stanka Strgar, Lešnica



Anica, Majda, Irena in Stanka na Velikem Osolniku

foto Andrej Kerin

Utrinki z izleta



Skupinska fotografija na Velikem Osolniku

foto Alenka Kerin

Naše društvo je organiziralo zelo zanimiv izlet po sledeh naših prednikov. Zelo sem bila vesela, ker sva se z Vidko takoj dogovorili, da se ga gotovo udeležim. Povabila pa je tudi mojo sestro Rezi. »Upam, da bom lahko hodila,« sem pomislila.

Bil je zelo lep dan, ko smo prispeli do Rašice in tam poklepetali ter spili kavico. Potem je sledil zame pravi podvig, ko smo se povzpeli na Veliki Osolnik. Za mene je bila dolga pot, ker so me noge bolele in mi je navzgor pomagal Simon, ki ima z menoj vedno potrpljenje. Tu gori smo se slikali in občudovali vasi v dolini ter okoliške hribe. Nato sem morala pa kar počivati do Velikih Lašč, ker sem bila utrujena. Tu smo se zopet vsi zbrali in poslušali zanimivosti iz življenja našega prednika Stritarja. Seveda sem bila vesela tudi kosila v gostilni, saj me še vedno zanima, kaj in kako skuhamo v gostilnah po raznih krajih.

Za menoj je bil še en lep dan. Takih dogodkov se vedno rada spominjam in sem organizatorjem hvaležna za ta izlet. ■

Vida Kerin

Na praznovanju zlate poroke

Že v prejšnji številki Trt je naš predsednik napisal zadnjo novičko, da bodo pri Račičih v Cerkljah praznovali. Tudi jaz sem imela to čast, da sem bila zraven. V imenu Društva Kerini & Stritarji sem jima izročila šopek rumenih vrtnic, ki sta se ga zelo razveselila.

Ne bom ugibala, kaj vse sta imela takrat mlado-poročenca v mislih in načrtih, ko sta »se vzela«. Predvsem je jasno, da sta se imela zelo rada. Imata tri otroke, najprej dvojčka Darjo in Bogdana, nato še Zorana. Ti so staršem priredili zelo lepo slavje. S pomočjo sodobne tehnologije (računalnika) smo se sprehodili skozi njuno življenje.

Anica je namreč naša sorodnica iz Podbočja, rojena Kerin, ki se je omožila z Viktorjem Račičem iz Cerkelj ob Krki. Zelo zanimivo se mi zdi posebej to, kako sta oba že zelo majhna ostala brez mater. Oba sta imela krušni materi, kar se mi zdi pravo naključje. Bi rekla – težko življenje ... Vendar sta imela tudi srečo, ker sta kasneje dobila skrbni in ljubeči krušni mami.

Moram pa povedati, da je Anica večkrat pomagala mojim staršem v gostilni (in njena sestra dvojčka Malči tudi) in tako spoznala svojega ženina Vikota.



Slavljenca

foto Vidka Sotler

Prav spominjam se, da je prišel »v vas« s kolesom, po nekaj urah pa ga je spremila do Betalc. Jaz sem bila še zelo majhna, pa se še dobro spomnim, da sem šla zraven, ker me je Anica pač pazila. Ob slovesu sta se seveda poljubila, jaz pa sem že vedela, kaj se bo zgodilo, in sem kar zamižala. Je le bilo pred petdesetimi leti in je bilo poljubljanje takole na cesti bolj nenavadno.

Vesela sem, da jima je uspelo, in želim, da ostaneta zdrava in uživata s svojo družino. ■

Vidka Sotler

50 let skupnega življenja Anice in Vikija Račiča



Poročna fotografija: Ljubezen je sreča, ki jo dajemo drug drugemu.

Vse življenje iščemo ljudi, ki so nam blizu, iščemo sorodne duše, kot radi pravimo. Naša mama Ani in ati Viki sta pred pol stoletja našla drug v drugem toliko skupnega, sorodnega, dobrega in plemenitega, da sta si obljubila večno zvestobo. Ni ostalo le pri obljubi, ampak se je njuna zveza vseh petdeset let močno utrjevala in poglobljala. Še bolj smo ju povezali njuni trije otroci – midva z Bogdanom in Zoran.

»Starši so svetilnik v otrokovi duši,« se je zapisalo psihologinji Alenki Rebula. Da je to res, smo vse življenje čutili in sprejemamo to njuno luč ljubezni še danes. Naša starša sta gradila svoj odnos na razumevanju in medsebojnem spoštovanju ter nam bila lep zgled za vzoren zakon.

Otroci smo, dokler imamo starše. Že davno smo vsi trije odrasli, pa vendar nas še vedno neustavljivo vabi svetloba našega doma. In tudi kadar smo daleč od nji, čutimo, da sta ves čas z nami, našimi otroki, partnerji, z našimi družinami.

Draga mama in ati, pazita drug na drugega in si poskušajta čim bolj poenostaviti in polepsati vsak nov dan, da bomo še dolgo skupaj praznovali vse naše rojstne dneve in druge vesele dogodke, bili skupaj na sveti večer, veliko noč ... Potrudili pa se bomo tudi mi otroci, obe vajini snahi in zet ter vnuki, da vama bo lepo. Radi vaju imamo vsi.

P.S. Pristrčna hvala Društvu Kerinov & Stritarjev za petdeset prečudovitih rumenih vrtnic, ki jih je na dan zlate poroke našim staršem predala Vidka Sotler. S to pozornostjo ste ju neizmerno razveselili in osrečili. ■

Darja Mandžuka, njuna hčerka

90 let tete Anice

Razmišljam, kaj naj napišem o naši teti Anici ob njenem 90. življenjskem jubileju.

Teta Anica je sestra mojega pokojnega očeta Andreja Kerina, moje krstne botre Tonce Baničeve in mojih stricov: Janeza, Lojzeta, Franceta in Pepija. V družini je imela posebno mesto že kot zadnji otrok Antonije in Alojza Kerina in nato kot teta, ki je po mojem otroškem pojmovanju živela obdana z vsemi dobrinami glavnega mesta Ljubljana. Vendar življenje v vojnem in povojnem času ni bilo ravno pravljico, saj je bila tudi v mestu prisotna borba za »ljubi kruhek«. Kljub temu sta bila teta Anica in njen mož, stric Mirko, širokogrudna, saj sta odprto sprejemala sorodnike in jim nudila pomoč, čeprav sta skrbela za svoje tri otroke Mirka, Bredo in Tomaža.

To odprtost in iskreno zanimanje za življenje sorodnikov in ostalih ljudi v rodni Dolenjski teta Anica ohranja še danes, saj se zelo rada vrača na Brod in v Podbočje. Vesela sem, da se večkrat na leto na povabilo mojega brata Drejščeta srečamo na Brodu, kamor se rada pripelje z mojo sestro Majdo in svakom Jožetom. Veliko se pogovarjamo o preteklosti, ki nam je večinoma že poznana, a vsakič zvemo še kakšne zanimive podrobnosti o svojih prednikih, zlasti še, če se skupaj odpeljemo na izlet po bližnji okolici.

Zelo sem se razveselila povabila na počastitev

tetinih 90 let na kosilo v gostilno Gadova peč. Že po tradiciji je Gadova peč kraj za srečanja ob pomembnih dogodkih v rodovini Kerinov in Stritarjev, saj se tu počutimo domače in zaželeno. Teta Anica nas je na kosilo povabila 28. maja ob 13. uri. Mirko, Dušan, Tomaž in ostali smo že ob prihodu s šampanjcem nazdravili slavljenki. Ganljivo je bilo videti iskrene stiske rok, objeme in slišati izrečene želje dragih sorodnikov, ki so prihiteli z vseh vetrov na počastitev njenega visokega življenjskega jubileja.

Mislím, da je bila srečna ob tolikšnem številu svojih najbližjih, saj je izžarevala tisto svojo neuničljivo energijo, bistrost in vedrino. Stari časi, ki jih davno ni več, so priplavali v gostilniško izbo in nas nostalgčno zibali v davne pretekle dni. Teta Anica je pač neizčrpen živi vir preteklih dogodkov, povezanih z družino Kerin in z domačim krajem. In temu znova in znova radi prisluhnemo, saj je to pomembno ustno izročilo za mladi rod, da ne bo pozabil na vedenje o družinskih koreninah.

Tako se je druženje s teto Anico ob odličnem kosilu in tradicionalnem cvičku zavleklo v zgodnje večerne ure. Poslovili smo se z željo, da se srečamo ob stoletnici njenega rojstva. Obljubila je, to pa zavezuje.

Teta Anica, še na mnoga, zdrava leta, ker vas imamo radi! ■

Irena Iskra



Skupinska slika s praznovanja v Podbočju

foto Andrej Kerin



Izlet na Svetinovo, maj 2006, foto Miha Kerin



Društvo Kerini & Stritarji



KERINI & STRITARJI

Sancta simplicitas

Lep dan je. Hodim z našo »družino Kerin Stritar« po poteh in krajih slavnih imen Primoža Trubarja in našega sorodnika Josipa Stritarja ...

Tako majhen košček Slovenije in toliko pomembnih mož, odločnih in prelomnih dejanj, z jasnim, lastnim mišljenjem, njih delo poklon nam Slovencem in slovenskemu jeziku.

In ko tako hodim, se sprašujem, kako to, da jih šele danes častimo, se čudimo njihovem pogumu, poštenju, razumnosti in predanosti slovenskemu narodu.

Kaj smo počeli v njihovem času;

smo jih razumeli, podpirali, jim stali ob strani? Ne, pokopali smo jih s svojim molkom, bili smo njih grobarji.

Med hojo še kar naprej razmišljam in se sprašujem: se je danes naš odnos kaj spremenil? Se zadosti borimo za svoje vrednote, preteklost, materni jezik? Mislimo kaj na prihodnost? Ali bo naš vsakdanji molk tudi grobar vseh teh vrednot? Je kdo izmed nas tisti, ki bo pretrgal naš molk in stvari zopet postavil na pravo mesto, da ga bodo lahko slavili čez petdeset ali petsto let? ■

Simon Perko



Trije Stritarji Janez (Banič), Josip in Simon (Perko) foto Andrej Kerin

Jože Colarič, direktor Krke – naš ponos

Kerini in Stritarji so uspešni delovni ljudje, nadarjeni in pridni. Brez samohvale in nastopaštva lahko povemo, da imamo v tem času, v začetku tretjega tisočletja kar nekaj nadpovprečno uspešnih članov svoje rodovne skupnosti, med njimi najbolj izstopa Jože Colarič. Ponosni smo nanj, in že kar kot dolžnost čutimo potrebo, da mu to povemo in želimo ... Kaj naj bi rekli drugega kot uspešno nadaljevanje poti, ki si jo je začrtal pred dvema letoma, ko je prevzel direktorsko mesto novomeške tovarne zdravil Krka. In obratno: naše Društvo Kerini & Stritarji se z njim čuti močnejše in pomembnejše v slovenskem prostoru.

V slovenskih sredstvih javnega obveščanja se je v zadnjih petih letih nakopičilo toliko člankov, reportaž, intervjujev in najrazličnejših odmevov o našem Jožetu, da vsega ni mogoče niti omeniti, kaj šele obnoviti, sploh pa ne na omejenem prostoru Trt. Omenimo naj samo intervju v sobotni prilogi Dela 11. 8. 2001, intervju v Slovenskih



Jože Colarič

novicah 31. 5. 2002, portret tedna v sobotni prilogi Dela 25. 9. 2004 in intervju, ki ga je imela z njim Vida Petrovič in ga objavila v junijski številki revije Glas gospodarstva. Vsi omenjeni – kakor tudi mnogi neomenjeni – zapisi so opremljeni z Jožetovimi portreti; njegov zadržani nasmeh nam govori: "Ni dobro

preveč govoriti, pač pa je dobro premišljeno delati."

Gospodarska uspešnost se kajpada meri predvsem po stvarni vrednosti vloženga znanja in dela. Ta se pri Jožetovi Krki kaže posebno prepričljivo v delnicah, ki so dosegle – tako se vsaj zdi nam, drobnim delničarjem – že kar vrtoglavo višino. – So pa še drugačna, bolj častna kot materialna priznanja; eno od teh je naslov »naj direktorja«, ki so ga v začetku letošnjega aprila Jožetu podelili novinarji gospodarskih redakcij slovenskih medijev ter direktorji slovenskih podjetij. Za to počastitev uredništvo Trt Jožetu še posebej čestita!

Ta zapis smo imeli že pripravljen, ko je Dolenjski list prinesel novico, da so 25. maja 2006 na 18. forumu odličnosti in mojstrstva Jožetu Colariču podelili veliko nagrado. Tu se je Jože znašel v imenitni družbi Leona Štuklja, Pie in Pina Mlakarja, dr. Franceta Bučarja, dr. Alojzija Šuštarja in dr. Franceta Bernika. – Čestitamo! ■

Uredništvo

Kako sem spoznal Andreja Stritarja

Naši predniki so nekako poskrbeli (pravzaprav ne-poskrbeli), da je v našem društvu danes »ta pravih« Stritarjev kar žalostno malo v primerjavi s »konkurenco« Kerinov, pa čeprav smo nekoč »štartali« skupaj. Le pet nas nosi ta priimek in jaz sem edini Andrej. Že dolga leta vem za še enega soimenjaka, ki ima mizarstvo na Rašici in ki očitno izvira iz velikolaške veje Stritarjev. Šele pred nekaj leti se je v imeniku pojavil še tretji Andrej Stritar iz Velikega Podloga.

Osebnostno ne poznam ne enega ne drugega, vendar sem se z mizarjem Andrejem enkrat že srečal na prav neverjetno nenavaden način.

Pred desetimi leti sem si zlomil nogo in dobil mavec. Po treh tednih sem moral na polikliniko na

pregled. Ob naročeni uri sem s številnimi drugimi sotrpini čakal pred ambulanto.

Končno se odprejo vrata in sestra zavpije: »Stritar!«

Pokonci sva skočila dva z zlomljeno nogo in hotela noter. Hitro sva ugotovila, da sva oba Stritarja, zato sva prosila sestro, naj pove še ime: »Andrej!«

Nenadoma smo bili vsi skupaj zmedeni. Sestra je morala nazaj v pisarno, kjer je iz rojstnega datuma prepoznala, da sem bil jaz prvi. Meni pa so skozi možgane letele misli o telefonskem imeniku in o do takrat neznanem mi Andreju z Rašice. Ko sem končal s pregledom, sem se mu zunaj predstavil: »Me veseli, jaz sem Andrej Stritar!« Izmenjala sva nekaj prijaznih

besed, potem je bil že on na vrsti za pregled, jaz pa sem šel domov. Od takrat se nisva več srečala, čeprav bi se bilo prav zabavno kdaj spet dobiti.

Sam dogodek mi je neskončen vir zabavnih in zapletenih misli o nenavadnosti tega sveta. Kakšna je verjetnost zanj? Od dveh milijonov Slovencev sva se srečala prav edina Andreja – že za to je verjetnost ena proti milijon! Pa še oba sva imela istočasno zlomljeno nogo – to pa je že resnično malo verjetno. In potem sva bila še oba naročena na pregled istega dne ob isti uri – neverjetno! Je to sploh lahko naključje ali pa nam res vladajo neke višje sile? Vrag si ga vedi, ampak zabavno je pa bilo! ■

Andrej Stritar

Majda Povh prejela zasluženo priznanje

DSFU, Društvo slovenskih filmskih ustvarjalcev, je letos, 16. maja, ob stoletnici slovenskega filma (1905) podelilo posebna priznanja svojim članom in dolgoletnim zaslužnim filmskim delavcem. Med tokratnimi dobitniki je bila tudi Majda Povh, ki je dolga leta delala v filmskih ekipah kot poslovni tajnik in tudi blagajnik. V pisni obrazložitvi so poudarili njen dragoceni prispevek k slovenski filmski kulturi, ob sami podelitvi pa dodali še precej ustnih pohval, ki si jih je naša Majda nedvomno trdo prislužila.

Priznanja so podeljevali znani obrazi slovenske filmske scene. Ob priložnostni slovesnosti v kinu Dvor, predvajanju kratkih filmov in podelitvi priznanj je številno občinstvo toplo pozdravilo vse nagrajence in se potem še dolgo zadržalo ob tovariškem druženju v predverju kina.

Čestitkam Majdi se od vsega srca pridružujejo v imenu Društva Kerini in Stritarji Upravni odbor, uredniški odbor Trt in Nadzorni odbor. ■

Uredništvo



Majda na izletu, maj 2006

foto Miha Kerin

Vabilo na piknik v Gadovo peč v soboto, 9. septembra 2006

V prejšnji številki Trt ste bili bralci, člani in prijatelji Društva Kerini & Stritarji obveščeni o odločitvi odbora društva, da bo letošnji piknik v Gadovo peč 9. 9. 2006.

8. 6. 2006 smo v organizaciji predlagatelja lokacije piknika, našega člana in prijatelja Jožeta Krainerja obiskali najavljeno prizorišče. Sprejel nas je gospodar **Tone Jarkovič s soprogo, sinom, snaho in vnukom**. Sprejem je bil izjemno prijazen.

Ogledali smo si na novo urejene vinograde in na novo zgrajeno poslopje, ki obsega prostore za predelavo grozdja, kletarjenje in nego vina za zalogo 15 vagonov, prostore za druženje tudi do sto obiskovalcev in osem sob s kopalnicami za dve ali več oseb. V prijetnem razgovoru smo se spoznali z razvojnimi načrti, ki naj bi ohranili in dodatno utrdili pojem cvička iz Gadove peči. Vsa ta spoznanja in pripravljenost družine Jarkovič, da nas seznanjajo s svojimi vizijami razvoja visokovalitetnega vinogradništva, kletarjenja in trženja, je zelo močen razlog, da se bodo naši člani lažje odločili za udeležbo na predvidenem pikniku.

Dogovorili smo se za osnovne pogoje pri organizaciji piknika. Osnovni prostor bo zunanji plato nad kletjo, ker predvidevamo, da bo lepo vreme. Če se vremenska predvidevanja ne bodo uresničila, imamo za vse udeležence dovolj prostora znotraj.



Organizatorji na prizorišču piknika

foto Miha Kerin

Mlajši udeleženci in tisti, ki so sposobni sprehoda iz Šutne preko Razkriž v Gadovo peč, bi se pričeli zbirati ob 11.00 pri Kuharju v Šutni, od koder bi jih ob 11.30 odvedel **Jože Krainer** na sprehod v Gadovo peč.

Vsi ostali udeleženci bi se pričeli zbirati in registrirati od 12.00 naprej, ko bomo pričakali pohodnike, in ob 12.30 se bo pričela delitev telečje obare z žemljo (ker se je Jože Krainer zelo potrudil, da bi bilo vsem udeležencem čim bolj prijetno, je nagovoril sestro Nastjo, da bo obara z žemljo sponzorirala v svojem imenu in v imenu restavracije Les, torej bo obara z žemljo za vse udeležence zastoj).

Ob prihodu pohodnikov se bo na razniju pričel vrteti prašiček. Toplotna obdelava bo vsem na očeh in naj bi bila gotova do 17.00, ko se ga bo razrezalo in ponudilo udeležencem. (Prašička bo sponzoriral Jože Krainer.) Ker bo prašička premalo za nasitjenje vseh, bosta na razpolago še krompirjeva solata in oprema za pripravo kotlovine in za pečenje na žaru. Na pripravljeni opremi in s pripravljenim mesom bomo imeli udeleženci možnost, da si sami pripravimo dodatni obrok po lastni želji in sposobnosti. Za pripravo vseh opisanih možnosti smo pridobili še anonimnega sponzorja.

Cas med zaužitjem obare in razrezovanjem prašička bomo izkoristili za pozdravno seznanitev z okoljem in domačini, ki nam bodo poleg prostora ponudili tudi pijačo po zmernih cenah. Dogovorili smo se, da bo cviček po 500 SIT za liter in da bo možno dobiti buteljke modre frankinje, modrega pinota, modre frankinje barique in za izjemne potrošnike, ki želijo le belo vino, tudi chardonnaya – polsladkega, vse po ceni 1000 SIT za steklenico. Seveda bo mogoče po zmernih cenah dobiti tudi sokove in vodo. S temi sredstvi bodo pokriti vsi stroški za prehrano, le pijačo bomo morali plačati po dogovorjeni in v tem vabilu napisani ceni.

Ob 15.00 pa bomo imeli redno letno skupščino Društva Kerini & Stritarji.

Prepričani smo, da bosta dogovorjeni okvir piknika in okolje, ki ga je treba spoznati tudi v družbi z ostalimi člani društva, navdušila tudi člane in prijatelje, ki se še niso odločili za udeležbo, da si bodo premislili in se piknika udeležili.

Da bi bile vse priprave za piknik primerne in racionalne, prosimo za predhodne prijave, ki jih zbira ta predsednik društva (Andrej Kerin) in podpisani sestavljavec vabila (Mirko Jančigaj) do 15. 8. 2006.

Vabljeni ste v čim večjem številu, ker nam bo prijetno in se bomo počutili imenitno. ■

Vabilo sestavil Mirko Jančigaj

Škatlica iz papirja

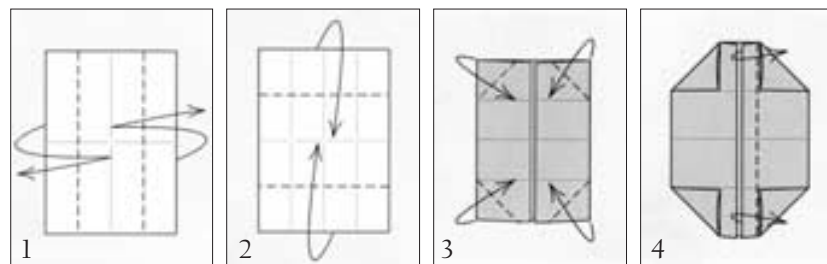
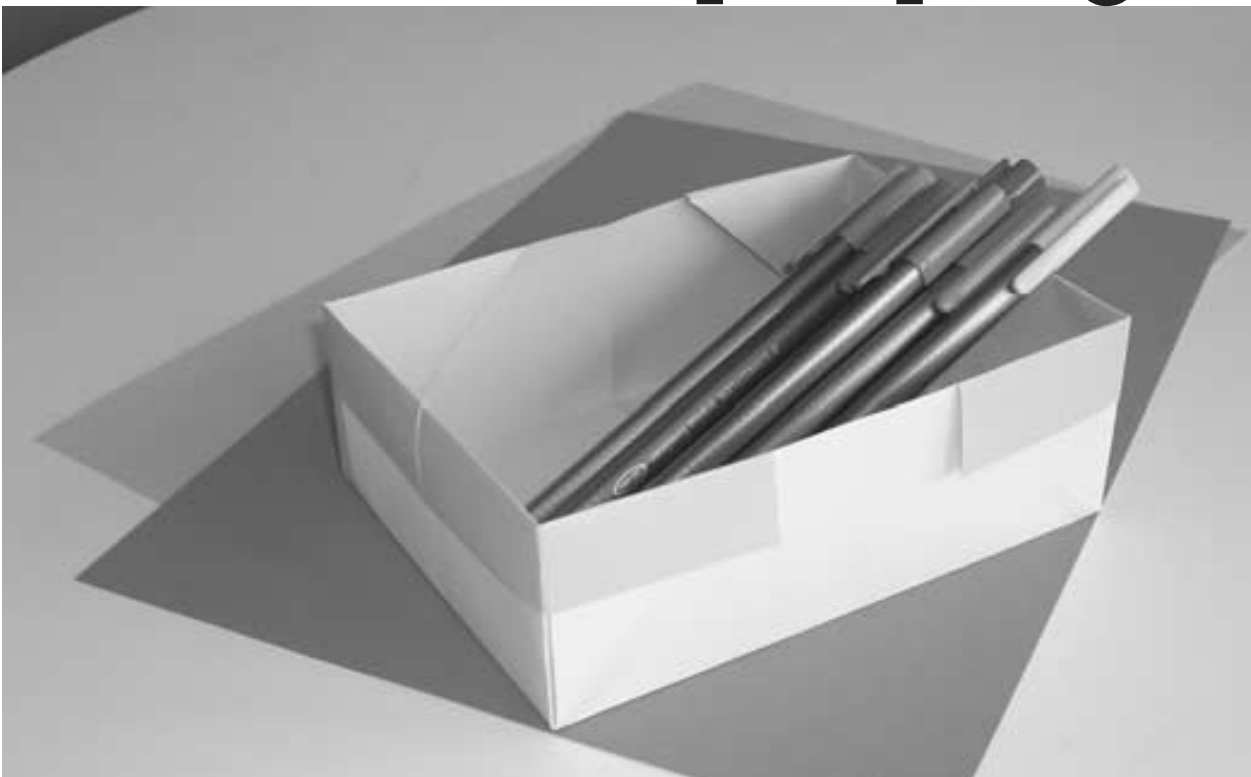


foto Daša Kerin Cerkovnik

Tokrat bomo ustvarjali iz papirja. Naredili bomo škatlico. Za izdelavo potrebujemo le list papirja velikosti A4. List najprej po dolgem prepognemo na sredini na polovico in na to še enkrat na vsaki strani na polovico ter ga ponovno razgrnemo narazen (glej slika 1).

Kot kaže slika 2, list prepognemo še v drugo smer na polovico in ponovno na polovico. Ko smo list prepognili, ga na sredini razpremo, tako da je zavihan le

z dveh strani do sredine (glej slika 3). Prepognjenemu listu zavijamo robove kot kaže slika 3 in prepognemo še notranji rob navzven, kot kaže slika 4. Prepognjene robove potegnemo narazen in s prsti oblikujemo vogale škatle tako, da so ostri in ravni. Tako in škatlica je gotova.

Za izdelavo potrebujemo: A4 list papirja. ■

Daša Kerin Cerkovnik

Še nekaj utrinkov z obiska na Svetinovem skozi objektiv Mihe Kerina



Alenčica se pripravlja na skupinski posnetek



Pripoved dr. Baniča



Gospe na klopi pred Stritarjevo domačijo



Majda Povh in Josip Stritar



Regrat vztraja na mizi



Domača mačka spet pozira

TEMA ZA PRIHODNJO ŠTEVILKO JE PROSTA!



foto Maruša Sotler

Zadnja novica

Iz zanesljivih virov smo izvedeli, da sta se v soboto 1. julija 2006 na Ljubljanskem gradu poročila Jure Sotler in Daniela Cristea.

Iskreno jima čestitamo in jima želimo obilo uspešnih, plodnih in lepih skupnih let!

Kerini in Stritarji

KRKA

ISSN 1318-895x

Izdalo Društvo Kerini & Stritarji, Ljubljana, Rožna dolina, cesta IX/26

TRTE, dvainštirideseta številka, Ljubljana, julij 2006

<http://genealogy.iip.si/trte/>, krsrd2@guest.arnes.si

Uredniški odbor glavni urednik Peter Povh, Janez Banič,

Gregor Cuzak, Irena Didek-Pregl, Mirko Jancigaj, Alenčica Kerin,

Andrej Kerin, Andrej Stritar

Jezikovno korigirala Mojca Stritar Tisk Grif & Pika

Društvo
& Kerini
& Stritarji

